

Tjugofemte söndagen under året 2023

”Lev nu bara på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium” (Fil 1:27), skriver Paulus. Vi talar mycket om evangelisation och det bästa sättet att evangelisera är att leva på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium. Det flesta människor kommer inte att läsa evangeliet. För att nå dem måste evangeliet bli kött och blod i vårt sätt att leva. Om vi är kristna mer än till namnet måste det märkas och synas på oss och på hur vi lever. Det är en underbar kallelse för oss att försöka göra evangeliet levande genom det vi är och gör. Först måste vi ta emot Jesus och hans glada budskap med hela vårt hjärta. Evangeliet måste smälta in och inkarneras i vårt liv, i det vi är. Vår djupaste identitet måste vara präglad av evangeliet. Då blir det naturligt för oss att allt vad vi gör får återspegla det glada budskapet. Evangeliet måste spelas upp på livets scen. Vi är som kristna alla deltagare i detta sätt att framföra och illustrera evangeliet i våra liv.

”För mig är livet Kristus” (Fil 1:21), säger Paulus. Vågar vi säga så? Kanske vi lite mer ödmjukt måste bekänna: jag skulle vilja att Kristus är livet för mig. Huvudsaken är att vi vill bearbeta vårt liv och vår livssituation, så att Jesus Kristus får huvudrollen i hela vårt liv i alla dess aspekter. Därför är hela livet en omvändelseprocess där vi ständigt får fråga oss själva: lever jag så djupt förbunden med Jesus att evangeliet har blivit rättesnöret för mig i alla livets utmaningar och händelser? Det får inte bli något tillgjort och krampaktigt utan ett glädjefullt inväxande i en kostym som är för stor för oss, många nummer för stor. Men vi måste ha något att växa in i som är alla gånger för stort. Denna likgestaltning med Jesus och hans evangelium kan aldrig slutföras här på jorden. Vi kan ständigt komma honom allt närmare och bli honom allt likare. Evangeliet kan framträda mer och mer i vårt liv. Det bästa är när vi inte märker det själva utan i all ödmjukhet måste bekänna att vi har långt kvar att gå på den pilgrimsfärd som detta inväxande i Jesus och hans evangelium innebär.

Vi är alla kallade till helighet. Evangeliet blir bäst illustrerat i de heligas liv. Vi behöver de heliga som vänner och förebedjare som hjälper oss att gå vidare utan att förtröttnas på evangeliets väg. Vi är inte ensamma och isolerade individer som desperat kämpar för att bli bättre och bättre. Vi tillhör ett heligt folk som drivs framåt på evangeliets väg av Andens vind. Ibland är det som en stormvind som driver oss raskt framåt. Ibland är det bara som en liten bris som ger oss en smula mod och kraft i motgångens och förföljelsens tid. Men en sak är säker: det är alltid den helige Ande som inifrån driver oss att komma Jesus och hans evangelium allt närmare. Kyrkan får förvalta och förmedla den helighet som Anden ständigt vill ingjuta i våra hjärtan, så att vi kan omsätta evangeliet i vårt liv.

Det är Andens verk att göra evangeliet levande i vårt och hela världens liv. I sina liknelser återkommer Jesus ständigt till detta. Han har en underbar förmåga att göra evangeliet konkret och förståeligt för oss genom sina liknelser. Guds verklighet övergår oss. Vi kan aldrig helt förstå och fatta vidden och djupet av Guds mysterium. Men Jesus vill i evangeliet göra det så tydligt som möjligt för oss vem Gud är och hur stor hans nåd och kärlek är. Vi behöver alla dessa liknelser för att förstå Guds nåd och kärlek bättre och samtidigt förstå hur vi i vårt vanliga lilla liv skall kunna ta emot hans kärlek, förvandlas av den och ge den vidare.

I dagens evangelium liknar Jesus sin Fader vid en arbetsgivare. En arbetsgivare är kanske inte det första vi skulle tänka på idag om vi skulle försöka beskriva vem den barmhärtige Fadern är. Dessutom är det en arbetsgivare som inte ger de anställda lön i enlighet med fackliga krav och rättmätiga arbetstider. De sist anställda som inte hunnit arbeta mer än en timme får lika mycket i lön som de som jobbat hårt i den tryckande värmen nästan hela dagen. Och denne arbetsgivare säger helt framt: ”Så skall de sista bli först och de första sist” (Matt 20:16). Det verkar onekligen orättvist och stötande för vårt sätt att se på arbetsliv och lönesättning. Vi kanske inte heller måste se på denna liknelse som en modell för hur arbetsgivare skall behandla sina arbetstagare.

Vad Jesus vill lära oss av denna liknelse är ett av evangeliets grundbudskap: vår himmelske Faders kärlek och barmhärtighet är något gränslöst, något ofattbart som övergår alla våra begrepp och insikter. Hans kärlek gäller i första hand de sista och de minsta, dem som är längst bort och lägst ner. Han sänder sin Son just till dem som tycks förlorade och förtappade, dem som ingen bryr sig om och vill veta av. Vår måttstock är liten och begränsad. Gud vill ruska om oss ordentligt och chockera oss genom sitt sätt att handla. ”Herren är god mot alla och förbarmar sig över alla sina verk” (Ps 145:9).

När vi läser denna liknelse är det lätt för oss identifiera oss med dem som protesterade mot sin arbetsgivare: ”De där som kom sist har bara hållit på en timme, och du jämställer dem med oss som har slitit hela dagen i solhettan” (Matt 20:11-12). Avund är en av människans sämsta sidor, en av de vanligaste sjukdomar som så lätt nästlar sig in i själen under rättvisans täckmantel. Det är just detta som Jesus vill befria oss ifrån, så att vi i stället kan bländas och glädjas över Faderns gränslösa barmhärtighet som Jesus ständigt vill hamra in i oss genom sina liknelser och genom allt vad han säger och gör i evangeliet. ”Nådig och barmhärtig är Herren, långmodig och stor i mildhet” (Ps 145:8). Vi kan aldrig tacka Gud tillräckligt mycket för att han är vad han är – och att vi inbjuds att bli honom lika.